

[Poul Møller.]

kunnet beklage sig over oppositionens holdning, men det kan den ikke. Fra fase til fase i de årelange forhandlinger om dannelsen af det europæiske frihandelsområde og en nordisk toldunion har regeringen fået støtte til sine beslutninger hos oppositionen.

Jeg må måske i denne forbindelse minde den højtærede udenrigsminister om den tak, han den 17. februar i år her fra tingets talerstol bragte oppositionen — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til nogle citater nu og senere. Det hedder ifølge Folketingstidende for 1958-59, sp. 2680-2681:

„... for det gode samarbejde, der har været med regeringen og myndighederne under forberedelserne af de danske standpunkter fra fase til fase under disse komplicerede forhandlinger.“

Udenrigsministeren følger til:

„Endnu står vi ikke i en situation, hvor en endelig afgørelse kan træffes, men det er mit håb, at vi tværs over de nuancer i vurderingerne, der naturligvis må forekomme, kan fastholde dette saglige samvirke om i en vanskelig situation at finde den for vort land og vort erhvervsliv bedst mulige placering.“

Måtte man ikke med disse bemærkninger i minde have forventet, at regeringen havde brug for dette saglige samvirke, inden den definitive, principielle afgørelse skulle træffes?

Det havde man altså ikke. Og derfor vil debatten i dag blive præget af, at de betæneligheder, vi fører frem fra oppositionens side, af regeringspartierne naturligvis vil blive afvist som urimelige og spidsfindige og de råd, vi giver, bliver affærdiget som overflødige. Det er det politiske spil, det kender vi, og derved er der intet at gøre. Alligevel må vi fra denne talerstol pege på de risici, Danmark påtager sig ved gennemførelsen af den politik, som regeringen har valgt og gjort til landets, inden det høje ting overhovedet har haft lejlighed til at kommentere, endsige konfirmere den trufne beslutning.

Denne politik er en ny politik. Det er en ny politik allerede af den grund, at de ydre syv knap nok eksisterede på papiret, da tinget skiltes den 4. juni i år.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup

siger her, at vi nu i årevis har drøftet markedsplaner, og derfor måtte det tidspunkt komme, hvor vi måtte beslutte os. Men enhver ved, at sandheden er, at den markedsplan, det frihandelsområde, som Danmark nu skal beslutte sig til at træde ind i, ikke er blevet drøftet og ikke har været genstand for debat i årevis her i tinget. Det er noget nyt; det er noget, der er kommet frem, efter at tingets medlemmer skiltes den 4. juni. Da var embedsmandsforhandlingerne knap nok begyndt; hvis jeg erindrer ret, var det den 2. juni, man begyndte forhandlingerne i Saltsjöbaden, og det var først den 13. juni, man afsluttede disse forhandlinger og overhovedet havde en plan, man kunne kalde de ydre syvs frihandelsområde. Det har altså ikke været drøftet før, aldrig været diskuteret tidligere i det høje ting. Men den er også ny, denne politik, fordi blot det sparsomste grundlag for at gribe til denne for Danmarks vedkommende først blev tilvejebragt for en uge siden, da udenrigsministeren og landbrugsministeren afsluttede deres forhandlinger i London, og den er ny i den forstand, at den betyder en fuldstændig opgivelse af den politik, regeringen og det alt-overvejende flertal i det høje ting hidtil har fulgt i spørgsmålet om de europæiske markedsplaner. Det fremgik også ganske åbenbart af den højtærede udenrigsministers redegørelse.

Indtil i torsdags var den gennemgående linje i regeringens politik, at Danmark ikke for sit vedkommende ville, kunne og skulle medvirke til noget som helst, der bidrog til en deling af Vesteuropa. Det var derfor regeringens, og det var derfor folketingets politik ivrigst muligt at søge en samlet europæisk løsning omfattende alle 17 OEEC-lande. Det var en europæisk samling, der var det inspirerende mål. Det var for at medvirke hertil, at vi deltog i Maudlingkomiteens langsommelige arbejde. Det var derfor, Danmark oprettede en særlig ambassade ved OEEC. Det var angivelig af denne grund, at regeringen, efter at Maudlingkomiteens arbejde var brudt sammen i november i fjor, nægtede at drage den konsekvens, at Danmark skulle søge optagelse i de seks landes fællesmarked. Det var for at samle Europa, at politikere fra alle partier så sent som i april måned deltog i Europarådets forhandlinger. Det var for